

Uneste si mě!
Pojďte dál. Jen račte dál.
Každou noc přesně v půlnoc
se mi pootevře okno do zahrady.

Stromy, vy co rostete jen v noci –
každý den jsou vaše větve výš,
korunami blíž.

Klápnete mi na okno,
já slyším, musím spát...
...však uvnitř křičím –
Uneste si mě!

Uneste mě i s postelí,
já budu vám ležet ve větroví.
Budou vám hladit pupeny.

Už objímáte moje tělo
větvei teplými.
z vlasů kuličkou
a nohy zaplést.

Zapleťte si mě do kmenů,
já budu vám loupat z dutin tmu.
Budou vám česat listovní.

Uneste si mě!

Sříbrná svatba

Kolik je asi hodin, úzkosti?
Na táčech jezer tma
jak černý kaviár –
všim ti nad hlavu zelený plišový obraz.

Vzduch se chvilí jak živé tělo,
klání se před námi na křídě třešňový les.
Spi.

Ve výši tvých byzantských očí
nahmatám poslepu ve svítilně zelení
pryskyřné pečeti bláhové libosti.

Růst do nebe,
ač není.

Na křídě obor pne se po vesmír
Rachmaninových klavír,
po krk zalitý
vařící, černou zvěřinovou krví.

A v leklém brusinčí cuká se sladký nůž:

Kolik je asi hodin, úzkosti?
Na táčech jezer tma
jak černý kaviár –
kladu ti do temnot tvé spící náruče
svůj příští holý život.

Spi.

Měsíční

Nebýt tu zkažená,
nevíte o nicem.
Tak tedy tuhle noc,
jsem spala s měsícem.

Byla to horečka
a nebo mdlení?
Dnes v noci měsíc
usnul na mém rameni.

Potkala jsem ho
tak náhle jako strach.
Stál na mostě,
díval se do tmy dólů.
Přem se ho:
„To jsi básník anebo sebevrah?“
A on řek:
„Pojď, budem smutní spolu.“

A potom odešel
a nepsal o něm zprávy.
Jen blues jak měsíc zapadl a ztlchl.
Prvně a naposled,
blizoučko u mě hlavy...
No, jen se smějte,
však vás přejde smích...

Vyjdete ven
a roztřese vás zima.
To po nebi se loudá
můj miláček.
Má kruhy pod očima.

Noc co noc

Ty?
Já?
To nejsi ty?
Ne, to jsem zas já!
No a kde jsi ty?

Neslyšíš...
ty mě neslyšíš?
Neslyšíš...
ty mě neodpovíš.

Noc co noc.
Každá se zepneší
než šedá předtím.

Noc co noc.
Oči ruce oči ruce.
Ježera v dlaních.

Noc co noc.
Hledám tě ve tmě,
ve mně, ve městě,
kde nikdo není.

Noc co noc.
Potkávám postavy,
ve kterých chybíš.
Přem se jich,
ale ony se jen usmívají.

Ty?
Já?
To nejsi ty?
Ne, to jsem zas já!
No a kde jsi ty?

Neslyšíš...
ty mě neslyšíš?
Neslyšíš...
ty mě neodpovíš.

Prosincená

Klejte si mě.
Ať si sinám.
Žádám na truc nejít jinam.
Chci své psy.
A chci své vlky.

Sněžná zem si
le autodare
bude mlít svý bílý kafe –
a vyřezávat
do pomlky.

Noc jak kanár, pupci s maslí?

Mlčte si mě.
Ať si scházím,
chci jen saně křivé mlázi.

Průh na snih
přem sám vřabu.

Pišu, pišu
ortel zimy.
Zem pod rymy obkročnými
omývá si
hambu.

Den sloupový, den dětský chrám.
Bělou zvony,
kosti pijou...
leč kohouta nezabijou

Tolko k márnějším štežka jak lineal.
A na nebi nad vlniči
purpurovou gymblici
bílým konce světla!

A lecoměrsko spi.

Klejte si mě.
Ať si sinám.
Žádám na truc nejít jinam.
Chci svou hůl.
A čtyři stěny.

Mlčte si mě.
Ať si scházím.
Žádám jen tu cestu k hrázím,
odkud slyšet zvony z Týna.

Nikde kočár.
Nikde ženich.
Kolik je nás pomatených?
Vedou nás spílírem ze dveří ústavu,
kape nám za futro.
kape nám na hlavu.

...
Jdem, jak bychom šahli z moře.

Chodíš chodíš
kuklíní,
chodíš chodíš dokola.

Střihají nás v soudní síní,
skrabou si nas
jako svini.
Dohola.

Letí vílasky, letí letí,
lítajíjou se nad zemí.

Noc je prosincená jako vajíčko!

Rez

Díky Vám, pane, za ty perly.
Díky Vám, pane, za ty perly, které jste poslal
dneska k nám.

Díky Vám, pane, za ty dary.
Díky Vám, pane, za ty dary, které jste poslal
přimo Vy sám.

...
... když Vás bych mohla milovat
jáskou plamennou a krásnou,
upracím Vám perly,
které jste mi poslal
po vašem sluhovi.

Díky Vám za ně.
Už vím, co chci a co ne.

Svemu muži zůstanu navždy věrná.

V sobotu i v neděli

V sobotu i v neděli, ojleli, ajleli,
v sedm hodin mě vzbudí, ojleli, ajleli,
příjemný hlas z rádia, ojleli, od Vedry.

A vstávat bude kdo? Já né, já né!
Tak tohle po mně nechtejí!

Venku ještě námraza, ojleli, ajleli,
a moře už je na zahrádce, ojleli, vytuhlý,
to jsem se dnes dozvěděla od Vedry.

A vstávat bude kdo? Já né, já né!
Tak tohle po mně nechtejí!

Nejex už nic na snídani, ojleli, ajleli,
napucneš se na obědě, ojleli, ajleli,
vepřového kolena, ojleli, od Vedry,

A jíst to bude kdo? Já né, já né!
Tak tohle po mně nechtejí!

Snídaně je takzvaný, ojleli, studený
supermix z celého týdne, ojleli, zkašený
a vepřový koleno, prej libový, od Vedry.

A jíst to bude kdo? Já né, já né!
Tak tohle po mně nechtejí!

Pomsta neuklizející kozeně

Tři modré traktory,
co Vedra řídí,
jezdí v mým pokojí,
mý věci třídí.

Všichni jsme nagoři,
jen Vedra je tůň.
Nikdo si nedokáže
uklidit jak ona svůj pokoj.

Ppíšla jsem ze školy,
můj pokoj v troskách.
A Vedra s pistolí
radostně tieská.

Ty jedna kozeno,
uklízet nechceš?
Navždy utlízeno
vždycky mít budeš!

Dravá

Pročpak usmíváš se,
ruka ruku mne?
Rád mám přeče jinou,
tebe vůbec ne!

...
Ustydio srdce a odkvetly oči.
Siné mě štěstí! Měsíčné noci!

O záračném šampónu a krému

Můj vlas je vyschlý,
vůbec se neleskne.
Hrozně se stydím,
že se nevším.

Můj problém vyřešil
žlutý šampón z reklamy.
Vlasy se lesknou
jako olej.

Měj mě rád, mám vlasy bez lupů.
Měj mě rád, vlasy se lesknou.
Měj mě, měj mě... rád.

Pokoška je mastná,
vypadá nepěkně.
Hrozně se stydím,
že se nevším.

Můj problém vyřešil,
růžový krém z reklamy.
Má pleť je hebká,
jak dětská prdelka.

Měj mě rád, mám pleť heboučkou.
Měj mě rád, jak dětskou prdelku.
Měj mě, měj mě... rád.

Myslitelě

Pit vodu ze skleněný feky
Král včera zemřel
Smyslnost důvěry ztracená
Oči bulvy nacpaný do sklenic

Všechno je v tototech
Barevný zobáčky mrtvých skřítků

Myslitelě nemyslí, protože neví
o čem je svět
Svět neví o čem jsou
myslitelě

Jiná rovina mléčné dráhy
Místo detěš mrtví ptáci
Kousičky silhy
Prázdnota s hvězdama
Slaménky nakládané v alkoholu

Nemocná

Stromy vybuchující.
Ani zrno vápna neční marne ve zdi,
z každého je hvězda, hvězda do souhvězdí.

Kostěná mříže tam,
kde usínám, kde posnídám.

Kostěná mříže tam,
kde se nesmějí, děti nesmějí.

Kostěná mříže tam,
kde mne uráží zpupnou šuháři.

Kostěná mříže tam,
kde jsem sám, kde se znám.

Ať se nevedá ten šedý na lampě
Kdyby se zvedl, odešli by s ní

Ani vráska vápna není na ní
Kreslí se tam lampy v noční tmu
Bílí vyří, stromy vybuchující

Usnul dub nad stádem hub

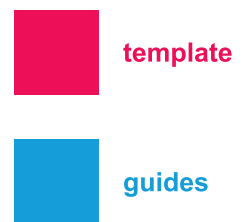
Příši žlutý krápníky
A mraky, mraky nejsou vidět
Šikmovokey šimpanz
přeskočil plot ze snů
A hvězdy tvoří koloběžky

A topoly, hm, topají
A lipy, hm, lipají
A duby, hm, dubají
A srnky hm, srnkají

Album MV O VLKU bylo natočeno v období roků 2004 a 2005 a na jaře roku 2005 vyšlo u Indies.
Marta Svobodová – zpěv, kytara a mandolína
Eva Svobodová – housle, xylofon a zpěv
Dáša Matejíčková – baskytara, zpěv
Ondra Klíř – sólová kytara, zpěv
Štěpán Svoboda – bicí, perkuse a zpěv
hosté:
Tomáš Doležal – klarinet, zpěv (4)
hudba: Marta Svobodová (1, 2, 4, 5, 6), Eva Svobodová (3), Ondřej Klíř (6)
aranžmá: Budoř staré dámy
slova: Marta Svobodová (1, 4), Karel Šiktanc (2, 5), Václav Hrabě (3), Ondřej Klíř (6), Cangtū-i (6)
zvuk, mix, mastering: Broněk Šmíd ve studiu Indies

Album NA HRANÍ bylo natočeno v září roku 2002 a v tontěž roče na podzim vyšlo u Indies.
Marta Svobodová – zpěv, kytara
Eva Svobodová – housle, zpěv
Dáša Matejíčková – baskytara, zpěv
Ondra Klíř – sólová kytara, zpěv
Štěpán Svoboda – bicí, perkuse a zpěv
hosté:
Tomáš Doležal – klarinet (3)
hudba: Marta Svobodová
aranžmá: Budoř staré dámy
slova: Marta Svobodová (1, 2, 4, 6), Klára Mazlová (5, 7), Sergej Jesenin (3), Josef Kainar (6),
zvuk, mix, mastering: Broněk Šmíd ve studiu Štefice (dnešní studio Indies)

Dsi
Jestě spíš
naháží ti
malé vrábce
do vršek
u očí
Je štěstí
když z bouře prsten
našle vrábce
a jen na kopci holé
kde jsme
neprší
Nepřší
říším děst slov
tisícem větvi
co ví co ví co ví
větvi
A co to děláš?
A proč to děláš?
Já nesním
já jen uspávám slova
Jestě dřív
než si – lehni
plínes, sedni
mávám –
bezvětrí
Nevětrí
pak vítr všehr
vytrh slova
křičím –
aí nevětrí
Jestějí
stít je
z rouny skvěš
v ní zalést si
zmizíš
Krabice od lednice je vagn, je kufř
z řínského náměstí hned na náměstí v Římě
stěhuje ji v náručí od televize k oknu
ona sleduje pohyby jež jí nesou
vstrašena boje se povolit a pustit
a pak už se nikdy, nikdy pustit nechce
usíná na doma

Rybu nebo krtka
To tam
jestě
práce
někde
musí být
Chci škopáčku a jílmal
neposlíej se jínám
Prosím, prosím,
neposlíej mě jínám!
Potom promáňte mě v rybu nebo krtka,
ať už nevidím, ať nehledám mezi člověkama
Nepřší
To tam – klokan
jestě – kleště
práce – k fece
musí být
Jsi v pořádku?
Jsi jíná,
Neusínej, jdi jínám,
Prosím – nosíš
neposlíej mě jínám!
Oči široce
Oči široce
Oči hluboce
Plout okem do kout
než hlavou posunout
dřít
Znáš tě ze svých míst, ze tnu
znáš tě ze svých míst,
plout si zboc
Sklady vzácných dřev
zatačky ratolesti do sebe
kg, róna i sláma, druma
a zázračn dřev
jí tíží
Oči široce
Oči hluboce,
ale ve čtení text
když nemohu ohmatat?

Husí kůže
Rve se to ve mně
Rve se to ze mě!
Kere, knoty, půlměsíc –
sežeru se!
Noci pojdi!
Zahladím tě do perin
vzdýt spát a psát jsou jen
poskakné jínak
sledyslova!
Budík, který nejde schovat
rychle a nahlas v ozvěně
bije bje bje bje
srce mojí?
Rve se to ve mně!
Prve krve horkost,
pak nosím husí kůži –
já musím už!
Bylo nebe nebo nebylo
gumový?
A je to jestě nebe?
Je to nebezpečný,
nebo ne!
Jde proužek potůčku rukáven
Jde proužek potůčku rukáven
At dopije
ekli

Sýkorkám
Na světě je teď méně věcí,
věci se mění a děje
a děje se tak i když nechci,
se časuje i naděje.
Než zastárnu, tak možná že na světě
větě nežústanou podstatná jména.
Chyba zní jako opaku.
Slova, lůj sýkorkám věším na větvi
Tvůj
Pět je příběh od Bajkalu,
Sevřít jsi,
příště proteče,
A nežlob se je oslovení
slovesem místo člověče
Než zastárnu, tak možná že na světě
větě nežústanou podstatná jména.
Chyba zní jako opaku.
Slova, lůj sýkorkám věším na větvi
Tvůj
Chyba zní jako opaku
jako opaku
opaku
slova

Zázvor
Certi oči pod závojem mlčí.
Končí lano s uzlíčkama na tří.
Tancím, abys mě nepřetlačil –
na stranu citrónů v Paďe na balkónu,
na stranu vína – horoucí rodina,
na stranu černých banánů a rozmačkaných jahod.
Jsi moje blaho.
Jsi moje bahno.
Mám v zrcadle čtvero rakou.
Dvě se pevně drží mého boku.
A ty zbylé cloní okům.
Je to k němu blíz,
je to k němu pořád blíz,
je to k němu pořád ještě mnohem blíz.
Uvařím zázvor
na otvírání závor.
Hrozinkový pokoi
On na koničku z hran
až tam v hrozinkovém pokoi.
Černobílý vrtan
TUDŮ – nebejnéš obojí.
Není, není tam,
už není, není tam,
tak žkus, prosím, něco, ať to tak nebolí,
křič, plač, hlaď mě, polkni bobul.
Není, není kam,
už není, není kam jínám.
Kámen, nůžky, papír a teď leť,
na kamenná liska.
Posílám ti vlčková pera
až za brány ostrova.
Není, není kam,
už není, není kam jínám,
z koberec vybírám rukovodně koutčky.

Jitrocel
Rozlehla krajina pojímá vše.
Rozlehla duše pojímá vše.
Sira zvezila mezi ostatními.
Led bulaty led lesklý,
makap si políčku –
slizává s nůžkami,
dnešní menu.
Plyšovou packou pohladil skřín
a zívá, čumák popraskává.
Jitrocel léčí,
ale kdo léčí Jitrocel?
Rozlehla krajina pojímá vše.
Rozlehla duše pojímá vše.
Slunko zapadlo mezi ostatní (P).
Tvář kulata, tvář zláta,
zašlíp mi vlasama na nahatá ramena.
Listy se lupilo na boty
a země chladila.
A oba dva moc dobře věděli,
že by se někdy potkali.
Průč hvězdy nežáhou na jíně
A proč Jitrocel neodjí stranou?
A kdo řekl, že je tu cesta?
Tři zábrky, to jestě nic neznamá
loupatí křástany, do kapečků
A svět byl nejdou z koučů
a všera už bude i ztráta, tam byla,
pak rekla: už jdu, už jdu, valit
A on jí to všechno provádí.
On jí to všechno kláštěm na plot zasoupl
On jí to všechno, on jí to všechno významí.
Jitrocel léčí,
ale kdo léčí Jitrocel?
A když Boh klíč
kdo potom klíč před bahem?

Lodička
Posílala ho jako lodičku
– a on se divá a ona tancí dál –
posílala ho jako lodičku –
– a on se divá a ona tancí dál –
oni, nevěděla, že ta řeka táče jenom tam,
že táče jenom tam.
Tak se ptalo něco neuvěřitelně,
moc lívé a moc bolávé.
Pášu ostatním, ale myslím jen na tebe.
Páše ostatním, ale myslím jen na tebe.
Čím víc nad tím přemýšlím,
duše se tím víc
Přemýšlím nad tím,
čím víc nad tím přemýšlím,
Přemýšlím nad tím,
čím víc nad tím přemýšlím,
nežedy do té malické zeme
Tvé novy křídla, bávy,
A když to čekáš vesla neznám
– majedou rohlí A co potom?
Dám křázení, den kola.
Točím se, tolik bych toho chtěla,
aio...
Říká se o mně, že už jsem umřela.
chtěl jsem vám jenom říct,
že jsem ráda že jsem
chtěl jsem vám jenom říct,
že jsem ráda že jsem
A kdyby to snad nebylo poomat
mam, tak mě klímně isakněte!
Točím.
Říká se o mně, že už jsem umřela.

Imel
Te si pís,
že má nechytit,
že ti zase utečel!
Cha chá!
Děj si bacha,
Jsem plachá!
Rady prolaže hlava,
tudy prolaže i tělo.
Co věna platilo,
dnes se změnilo.
Říká se o mně
Ztrácím se zcela,
už koukají z běla
jen mě přední zuby.
Je-li to znamení,
tak ať běží za ná,
vždyť jsi šaty spájvají s mořem.
Točím se, tolik bych toho
chtěla říct... Ale má,
Zastávám úvážit.
Říká se o mně, že už jsem umřela.
nežedy do té malické zeme
Tvé novy křídla, bávy,
A když to čekáš vesla neznám
– majedou rohlí A co potom?
Dám křázení, den kola.
Točím se, tolik bych toho chtěla,
aio...
Říká se o mně, že už jsem umřela.
chtěl jsem vám jenom říct,
že jsem ráda že jsem
chtěl jsem vám jenom říct,
že jsem ráda že jsem
A kdyby to snad nebylo poomat
mam, tak mě klímně isakněte!
Točím.
Říká se o mně, že už jsem umřela.

Album LÁVA bylo natočeno v období roků 2020 a 2021 a v zine roku 2021 vyšlo vlastním nákladem.
Marta Svobodová – zpěv, kytara, smyčec
Tomáš Dolžel – dechový mikřikontroler, zpěv (1)
Marek Láudeš – kytara, varba, zpěv (2, 4)
Tomáš Erganič – basová kytara
Stěpán Svoboda – bicí, zvonkohra, zpěv (2)
hudba: Marta Svobodová
aranžmá: Budoř staré dámy
slova: Marta Svobodová (1, 2, 3, 4), Petr Kovář (4, 5)
zvuk, mix, mastering: Broněk Smid ve studiu Indies

Album DOBRŮU NOC, SVĚTLO bylo natočeno v období roků 2008 a 2009 a na jaře roku 2009 vyšlo u Indies Records.
Marta Svobodová – zpěv, kytara a mandalína
Eva Svobodová – housle, xylofon a zpěv
Dáša Matějčková – baskytara, zpěv
Stěpán Svoboda – bicí, perkuse a zpěv
Filip Sokol – klavesy, fofočka, zpěv
Hosté:
Jiri Masterman – sólová kytara (1, 2, 4), zpěv
Ondřej Klíč – sólová kytara (3, 5, 6)
Tomáš Dolžel – klavír (3)
Broněk Smid – klavír (3)
hudba a slova: Marta Svobodová
aranžmá: Budoř staré dámy
zvuk, mix, mastering: Broněk Smid ve studiu Indies